

(reportáž z festivalu Folkový kvítek 2008)

Není v roce hezčí zeleň než v květnu. Krom jiného je květen měsícem, který každoročně otevírá jako první sezónu festivalů konaných pod širým nebem (znáte někdo neširé nebe?), eurojazykem "open festů", festivalem Folkový kvítek. Pro ty, kteří snad o festivalu nic nevědí připomínám, že jeho pořadatelem je Květ - sdružení klubu dětí a dětských domovů v ČR - ve spolupráci s městem Benešov a za podpory Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy.

Místem konání festivalu je amfiteátr u zámku Konopiště. Letos se konal již 17. ročník festivalu a jeho dramaturg Jirka Hopp by se mnou jistě souhlasil, že důkladná rekonstrukce by amfiteátru jistě prospěla, ale toto přání bohužel asi patří do kategorie zbožných.

Hlavním uměleckým smyslem a cílem akce je soutěž jednotlivců a skupin do osmnácti let věku, kdy základní podmínkou je autorská tvorba melodií a textů. Tím se pochopitelně zužuje akční rádius soutěžících, protože Superstar "stokrát jinak" sem zkrátka a dobře nesmí. Kdyby se akce omezila jen na soutěž těch mladých a nadějných holek a kluků, stačil by prostor menšího klubu, či zahrádka u rodinného domku. Diváky je ale třeba přilákat. Dramaturg má proto velmi těžký úkol: přilákat co nejvíce diváků, vyhovět jejich vkusu a současně se umělecky nezpronevěřit. V takovém případě je na prvním místě sázka na jistotu, na oslovení širokého spektra posluchačů. Avantgardní úlety by byly příliš veliký risk.

A tak se 17. května 2008 pomalu scházeli diváci, kteří areál po poledni celkem slušně zaplnili. Již od osmé hodiny ranní předcházela soutěži Open scéna v pivním stanu, uváděná Jeronýmem Lešnerem. Odměnou vítězi

Závěrečné defilé finalistů Folkového kvítku 2008

foto: Katka Esserová ©

byla účast na hlavním pódiu v odpoledních hodinách.

Ve stejný den se v Pikovicích sešli trampové na svém tradičním setkání, ale myslím, že obecenstvo obě akce spravedlivě podělilo.

Na hlavním pódiu se starali o hladký chod a zábavu dva moderátoři. Již tradičně to byl Vláďa Casey Růža, původem strojuvůdce a ctitel Johna Denvera, a nově Pavel Zajíc, kapelník a zakladatel jihočeských Nezmarů. Moderátorská stálice Radek Havel pobýval v té době někde za oceánem. Pavel Zajíc je osvědčeným moderátorem své kapely a myslím, že nově vytvořená dvojice svou roli zvládla. Jen si odpustila obvyklé špílce na některé účinkující, jak bylo léta zvykem.

Protože u každé soutěže musí existovat porota, nebyl ani Kvítek výjimkou. Předsedou poroty byl František Linhárek, manažer, pořadatel festivalů a zakladatel Poutníků. Dále soutěž sledovali a hodnotili: Jiří Vondráček (není třeba představovat), Luboš Hrdlička, hudebník, skladatel a textař - člen první sestavy Nezmarů, Pavel Barnáš, hráč Symfonického orchestru a pořadatel festivalu Okolo Třeboně, Ludmila Císařová, herečka, Andrea Troníčková, zpěvačka, nyní na mateřské dovolené s dcerkou Nikolkou a již zmíněný Jeroným Lešner, písničkář a jeden z prvních vítězů festivalu.

Předem říkám, lépe řečeno píšu, že jsem na festival přijel především kvůli soutěži. Proto jsem nebyl přítomen až do pozdních až ranních a "jamovacích" hodin. U pozvaných kapel se proto soustřeďuji jen na několik postřehů, protože recenzovat legendy nemá smysl, ačkoliv to po mě a mých redakčních spolupracovnících loňského roku na pódiu moderátoři chtěli.

Už ani nevím, kdy jsem naposledy viděl a slyšel **Honzu Vyčítala a Greenhorns**. Po jeho TV portrétu a "radarovém úletu" jsem měl trošku obavy, ale Honza, v tradiční trampské čapce a díky problémům s rukou bez kytary, dokázal udělat, zejména se starými country peckami, docela dobrou atmosféru.

Kapelu **Pacifik** jsem rovněž dlouho neviděl. Krom nového dredového účesu zpěvačky Marcely Voborské a francouzských holí její kolegyně Heleny Maršákové (lyžováním ke zdraví) jsem zaznamenal kytaristu Honzu Frühlwirta "Andělína". Tohoto muzikanta, hrajícího mimo jiné v Magisonu či v Lístku, není třeba představovat. Zlidovělé písně Pacifiku potěšily nejen trampy v publiku.

Po obou legendách se konala první část soutěže - soutěž sólistů. Zde je tradičně nedostatkovým zbožím mužská, či spíše chlapecká, populace. Nebylo tomu jinak ani tentokrát. Vedle pěti děvčat se soutěže zúčastnil jediný mladý muž.

Jako první vystoupila se třemi písněmi **Kateřina Šedivá** z Jablonce nad Nisou. Krom učení na kytaru zpívá patnáctiletá Katka ve dvou kapelách. Ze tří písní se mi nejvíc líbila

Samba na sněhové vločce

, tak trošičku a vzdáleně připomínající legendární Sambu v dešti. Katka, ale i další účinkující v rámci otevřených oken do světa, skládá i v angličtině. Její

Silent Song

, zpívající v překladu, jak se dívá, jak on spí a je její anděl a její pocit, by v češtině zněl stejně banálně. Ale patnáctiletá děvčata mají svůj svět.

Šestnáctiletá **Andrea Šulcová** je z Náchoda a stíhá toho hodně, včetně hraní na flétny. Ani Andrea nevybočila z řady citů a pocitů děvčat. Ale sympaticky sdělovala v

Léku na smutek

, že hudba léčí a v

Osudném pádu

se metaforicky svěrovala s něčím, co jsem zcela nepochopil. I ona přidal svou anglickou porci v písni

The Strange Night

. Celkový dojem: sympatické děvče.

Janě Věnečkové z Litomyšle je již třináct let. Slovo "již" používám proto, že jsem ji poprvé viděl, když jí bylo devět a téměř nebyla za houslemi vidět. Jana je bezesporu nadaná a především cílevědomé děvče. V písních o lidských ctnostech a neřestech, inspirovaných Braunovými sochami na zámku Kuks, chce Jana hodně říci, ale slyšel jsem spíše její housle. Těžké téma Galileo Galilei je nad síly třináctiletého děvčete, byť je to míněno dobře. Problém s hlasem ale Jana určitě nemá.

Jedinému muži, **Jardovi Smejkalovi** z Jeníšovic, je šestnáct let. Je vytrénovaný v Ciskotéce. Loni a předloni byl Jarda jako součást dua Jáma s.r.o. a bodoval na Kvítku na předních místech. Letos vystoupil sám a musím říci, že mužské obhájil velmi dobře. Jeho tři písně již nebyly takovou klukovskou recesí, Jarda zvážněl, ale ne na úkor dospívajících banalit, byť s občasnými dospívajícími obraty jako "

polapit čas

do svých rukou

". Hlas

Jardovi zmužněl a moc pěkně mu to zpívá.

Veronice Polívkové je jen třináct let a je z Lokte. Je rozdíl, když Veronika svým ještě dětským hlasem uvádí píseň, a když ji pak zazpívá. Se zavřenýma očima slyším dospělou muzikálovou zpěvačku s dokonalým hlasem. Veronika byla loni a předloni vítězkou Kvítku. Problém je vždy, co hodnotit? Otázkou je, co Veroniku čeká? Cílevědomost jí zcela jistě nechybí.

Adéle Lounkové bude letos v prosinci osmnáct. Loňského roku se soutěže zúčastnila poprvé a byla druhá. Tentokrát moderátoři netroubili do světa, čím je Adéla dcerou. Jenže již po první písni to bylo zbytečné říkat. Adéla má několik dobrých vlastností: má velmi dobrý hlas, je vidět, že kytaru nenechá ležet ladem a její písně jsou "tak akorát zralé" pro přemýšlivou a citlivou téměř osmnáctiletou slečnu. Jenže Adéla se bude muset prát, pokud bude chtít profesionálně vystupovat, se stejným problémem, jako například muži v herecké rodině Hrušínských. Není

lehké být dcerou slavných rodičů, v daném případě dcerou Pavlíný Jíšové. Ale píseň Nenechej pro mě umírat růže mě hodně vzala, je vidět, že Adéla píše i dobré básně.

Pauzu mezi dvěma částmi soutěže zaplnila kapela **Burana Orffchester**. Krom toho, že její název je inspirován slavnou Carminou burana C. Orffa, zaplnila kapela téměř celé jeviště. S blondatou zpěvačkou Ivou Burdovou mi toto těleso, na festivalech adorované, potvrdilo starou pravdu, že když dva a více dělají totéž, není to totéž. Ve srovnání s původním balkánským dechem Trabandu je BO většinou jen "

veselým a jásavým hlukem

". Takže "

mnoho povyku pro nic

" a v publiku jsem nezaznamenal nějakou "množinu skákačů".

Ve druhé části soutěže vystoupily jako první **Holky od cimbálu** z Jablonce nad Nisou. Holky jsou tři a šestnáctiletá Pavlína Cimbálová byla inspirací jména kapely. I ony tři dívky dala dohromady Ciskotéka. Dívky, nějak mi to ale neladilo a nějak mě to nenadchlo. Nebylo to jen tématem, jak hodní kluci kradou holkám srdce.

Kapela **Atakama** (jméno podle pouště) je rovněž z Jablonce. Mezi čtyřmi dívkami je i sólistka Katka Šedivá. Čtyři dívky měly trochu problém se zvukem, ale vše dobře dopadlo. Čtyři hlasy zněly příjemně, ale opět jsem se neměl moc čeho chytit.

Vítěz Jarda Smejkal a jeho cena...

foto: Ivan Bllembý Krejza ©

Blondáté **Duo D**, "pro změnu" opět z Jablonce nad Nisou, tvoří sourozenci Anička a Honza Drábkovi. Na Kvítku byli již potřetí. Moc hezky to sourozencům zpívá a ladí, texty jsou vtipné. Další sourozenecké duo s názvem **Věndy** je z Litomyšle. Jana Věnečková si přizvala svou jedenáctiletou sestru Ivu. Na Dětské Portě Věndy byly loni i letos druhé. Nemohu si pomoci, ale obě "Věnečkové" holky se mi daleko více líbily, než jedna Jana. Zejména píseň

Mourek

o babiččině tlustém nenažraném kocourovi mě docela dojala, jak byla půvabně napsaná a zpívaná. Ale od většiny téměř dospělých interpretů již není možné chtít čistý dětský projev. Kapela s názvem **First or Last** (první či poslední) je z Hradce Králové. Zcela nefolkový "bigbošský" drive, včetně nejmladšího kytaristy Ivana Vasiljeva a copaté blond baskytaristky Míši Vrzalové, zahýbal zadumanými folkovými kvítkovskými vodami. Odpustím jim proto i rýmy "

sedmikráska-lhářka

".

Posledním soutěžícím byla kapela **Za trest** z Plzně. Kapela byla na letošní Dětské Portě druhá. Nebylo to špatné, zejména druhá písnička *Noc* zněla instrumentálně velmi hezky a třetí s názvem Jaro mě melodicky zaujala.

Před večerním vyhlášením vítězů se na jevišti střídaly další kapely. **Jabkoň** mám léta rád, a proto jsem si zas a znova vychutnal baladu o huse a tetičce, či tolik pravdivou píseň o Paní Svobodové. Anička Duchaňová je komediantka od Pánaboha či od Přírody (vyberte si) a sledovat jen její grimasy je zážitek.

Nezmaři slaví 30 let od založení. Pozvali si stálého hosta - **Mikiho Ryvolu**, a jako vždy bylo tradičně vytleskáváno.

Honza Nedvěd s kapelou (např. Jarda Petrásek za bicími) a s Petrem Kocmanem jako hostem se usmíval, nemluvil a hrál. Přesvědčil jsem se opět, co je dar napsat krásnou melodii. Zradu zpíval celý amfiteátr.

Pak na forbíně vystoupil vítěz Open scény, jihlavská **Epy de Mye**. Tohle trio hraje, jamuje a hraje, a je čím dál lepší. Kdo je ještě neslyšel, ať to napraví. Určitě neprohloupí.

Liberecký **Jarret** jsem dlouho neviděl. Důvodem byl především malý Toníček, který se vloni narodil zpěvačce Hance Skřivánkové. Stálým členem kapely se stal Marek Ottl a za bicí usedl dvaadvacetiletý Tomáš Píala. Odpočatá Hanka Skřiváková (tedy od zpěvu) byla ve formě a vedle starých a osvědčených zněly i zajímavé novinky. Na podzim se chytá natáčení live desky.

Žalman a spol. přišel, zahrál a jako vždy potěšil. Stejně jako u Nezmarů není co dodat.

Pak už došlo k vyhlášení vítězů. Asi nejvíce překvapený prvním místem byl **Jarda Smejkal**, ale první místo mu patří. Druhá

Veronika Polívková

byla možná trošku zklamaná, ale třetí

Sedmnáctiletý Kvítek

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 21 Květen 2008 04:00

Adéla Lounková

jen zářila. Ve skupinách zvítězili

First or Last

, druhé bylo

Duo D

a třetí

Věndy

.

Divácké hlasování pasovalo na první místo **Veroniku Polívkovou** a v kapelách **Za trest**. Tak už to bývá.

Před odchodem jsem si ještě poslechl **Druhou travu** s **Robertem Křesťanem a Pavlem Bobkem**, jako hostem a **Nerez s Marií Rottrovou**.

Zde není třeba velkých a pochvalných analýz. Jak Pavel Bobek, tak i Marie Rottrová mají společné, že vždy měli svou tvář, nikdy nebyli tím, čemu se říká "chlebař". Paní Rottrovou nechtěli diváci pustit z pódia. A, pánové, ta paní je neskutečně krásná.

Tím pro mě, ale ne pro ostatní, skončil letošní Folkový kvítek. Tak nashledanou 16. května 2009 na stejném místě.